

Въ това врѣме куршумъ пропищѣлъ надъ главата му.

— Слѣзь по-скоро! завикалъ офицеринѣтъ: заблѣжиха те и ще те убиятъ! Но дѣтето, като не слушало, продължавало да разглежда мѣсността и да разказва каквото вижда.

Изведнажъ то притрепърало, залютило се и тежко паднало на земята.

Вгори неприятелски куршумъ му пробилъ главата.

Офицеринѣтъ поблѣднѣлъ, навелъ се надъ дѣтския трупъ, цѣлуналъ момченцето по студенигѣ устни и казалъ:

„Съ богомъ, храбро дѣте! Ти умрѣ като юнакъ за отечеството си!“

ПОЗНАЙ МЕН!

инка много обичаше своитѣ гѣски. А и тѣ я слушаха, защото имъ избираше хубава паша. Веднѣжъ ги заведе на горния край на селото, другъ пѣтъ—на долния, а най-много при рѣката. Колко обичаше да ги гледа, като плаватъ и се гуркатъ въ хладната вода! А когато си пасатъ, тя си бере цвѣтя, прави си китки или вѣнецъ и засмѣно се закичва на отиване.